

"Порарунок на іменини"

Татові ірці:
Карло Петрович (Оседець - прізвище).
Сусана - його жінка
Юра - їхній син.

Заврчки сусанки Карло П. став надзирающим (був писарчуком). Вона пішла і провела ніч у майіамаотра.
Юри вилізли у гімназі. І вивсе у сродому класі із симаи вице-губернатора - Юрково Основовакии.
Юри отримав з пошти іні к'єнь, а син вік-губ. дівіку. Траму діки його "камі'єши"
Ю Карло П. радіє, що його син заживає діти пакки і що його син має 5-тру, а панський-2. Камі'єнка приносить вечерю К. П. ість млохай-но, дружає соусаи на скамерку.

Завтра Юри закінчує 10 клас, і в якого іменини. Татові селашть, коли син мієсе снати, щоб поговорити про пораруки. Юри не мієсе вирішити задачу, батько Юриєв допалюєти, але в якого це не вийде. І він сердивсь, але син згорє агєи здогадавсь і вирішив.

Пораруки батьків:
матір купила йому іграшковий паровоз, а батько вирішив, що візире сєна порікитись на побісєтєня. Матір суміається, що має мотєка рєзєги, але К. П. вирішив, що треба вєхєрєвєт. Вєшєтє, будуть жінку, що кимєла вєшоу в "єнєрєка".
Уранці Юри не іде в гімназію по рїєактєво вєтєвїв. Вони раєки з вєнєвои зарєєєтєєи і ідуєтє, куди Юри не знає. Поки ідуєтє батько роздуєтє єєтє прєкєтєво вєшєтє, що вєє сєна. Тєє жєдєєтє, що єєго малєго вєшєтє на рєзєтєлє тєрєєк мєєтєєтєєв.

* ~~Юри~~ сусана думала, що і вона в хємїєла порєкитє-тєсь на побісєтєня, але єєлєтєк вї заворєнєєв.

Дури почали розмовляти про директора Дорі, (2)
якого драматично короткою Дорі перебивав директо-
ра. Коли приїхали

Батько минав Дорю під зрешами, щоб він ховався,
до це, що він прийшов і був з незаконним
Сешен - побіжник, розмовляють про те, як будуть
вешати, він цього не знав.

Але знавши Дорі не витримав, підійг до поїнки,
схопив її коліна і закричав "не треба". Все
присутні осміялися. Але поліціймейстер наказав
задрати дитину. К. П. Вірний Дорю, щоб утримав
і навіс на дитина; на шмиша (ката). А там
все вони були на срі, то батько вярив його.

Батько думав про майбутню розмову з нагальство,
про те, як образив його син.

Дорі думав про побіжаму. Думав про те, що зру-
чить голову шмиша, коли він прийде додому
до них і задрімає на кухні.

Кінець твору:

"Ах будеш ти знаши, як я тобі побіжув" - Дорі.
В той же час веро і меміграфічних смовнів - то в
одні, то в інших дік - останнє, що побачив Дорі.

"Сміх"

Тамі Намашія наказала найшишці Варварі не від-
крити вікна. Не зокрими на сгар, втримати з того,
що в роогити вилма, що їх неба дава. За режі-
ники ходять, вона носила чашовів неїхали з
мешинька на цей час худив, але він казав ні.
Вити та рзати воробів уряду какараші. Зішні
сім'я була у смиску. Адвокат Вашир'ен Цуринський
пробрав о Літінде.

Коли пили чай на кухні прийшов, черз кухню,
студент Торбачевський. Сторили про те, що з
мешини був горносоменський міттині, про зми-
щення. Та розмові про пері, ка вилма. Приїшла
пакі із рудими волосами - тетена елекамівна-
учителька, ма розказала про побитті студента

3) Скажи. Розповідь про сцену, як журналю-
ють їхні хатки, рвуть кимі. Тесті порадили
сім'ю не виходити на вулицю, і розійшлись.
Барбара працювала в сільській школі чотири роки, була
справжнім другом діти і їх мати.

Тришів як доктор, розповів про доктора Гарне,
що змінив його інструменти, хату, речі,
міську за цими поглядами, його з собою забрали.

Зважені з ними зі зброєю, роздали гроші.
Залишають його один, мисль приготувати на самодер-
жавстві. Акушерку рашкевич на смерть зводили.

Доктор закликав вийти на вулицю з револю-
ціонерами. Але п. Натанія зупинила чоловіка, вмо-
ло і революціонера не було. Доктор пішов.

Барбара спитавши чи поради віддати
у відвід почула, що ні, хіба ви не були, що
робити, люди рятують. А вона сказала, що не
хай рятують, що не пакували і розійшлись.

Довго сиділа. Такі Натанія і її мати.
Так Валерен у гніві відкрив вікно з криком —
"Чому вона не спірає?" А за вікном крик і
шуми скля розбитого, крики моря.

"Вісім обличчій"
(етюд)

В головному залі паширає дитка. Вік хрипить у розду-
мах по кімнати, чепайові алергії дитинки, не
знаючи чим допомогти. Оленка — сама дитинка.

Канієрника — сусідка, яка мовить Оленку такот,
прикармує со шк.

Вік не може алухати татке дихання обови-
дитинки, але завжди не може не слухати, бо цей
хрип приковує його думкою, що його Оленка як
жива. Лікар виходить з кімнати Оленки, поми-
дав хатке, що неба рідунку. Жінка проводить
лікаря, каже він з собою відносить татке дитин-
ки. Вийшовши в сад з хвильчними обличчями,
через заду, яка була його дитка — не вийшла

(4) Оукну "р", зашкати спидно и говорила - спидно,
сам він записувався, кидала що він підмітає
галузі. Зриває дві едучі, прикоселі його до
воскресови мила Аленки.
"І він дивиться на "чуже" йому мило воскрес"
милу - його дочку - в едучивому чвіні. А
нашість його все заколює.

Кисель:
"Мал мила донечко, ти не живаєшсе на мене?"

"Він іде!"
Образок

На майдані говорилося про те, чи відбудеться про-
цесія з образами спаса. Говорили про черносотни-
ків, що фелкі чупі повижджати з містечка з
дівчатами і жінками. Під вечер в містечку все
замгло. В хаті старого шохата Адріяна при
світі свічок мила кара, найстарший і най-
поважніший жителів. Вднік носив повідомив, що
малює хоче перотисе - окріпяти. Тада вурнилась,
кемлює, що робити. Таказали привесте епіну
Естерку, яка передатила смерть своїх дівчат в
Одесі, а потім дівчатка за ними вчі. Вона
передодичувала в ту ніч, жак зорів із морською
кровю на зубах. Крик і стейіі.

Наступного дні люди ховали все в кучки.
Адрян із такою прохорів мистам, в його серці
здершав змість. І він мівно кричав на чілу
Адріану: "Виде кою морска", люди власами його
мобчати, повідгати із хат, дивляючи, що вте
почалося, мікали з кучками у пале.

Містечко спустило, всі втерли мимшась мими
Естерка, яку люди взяли із собою, і некалодовами
кози. Вона риди мими на зорк двохів, який
летав із сивою ранку. Коли дівчата погула
стві вадних поків, відгула вшикий каньон -
то починалась прейсєв! Воко розпростала руки з
криком, щоб зримилось кровопролитє. Устє спас по-
верив і в сєвєв. Але всі прохорили новє лєв.

"Відома" — 1898 р. Чернівці — образок

Про малу дівчину Парасю, яка не виділялася красою в селі, бо була низька і некрасива. У неї не було друзів. А тому вона часто проводила вехори в батьківському винограднику.

Одного дня селенки почали говорити, що вона відома, бо в баламбох хатах корови не приносили молока. Тітка Прохора розповіла цю кутку.

Судимівці Парасю не приносили ще тільки гори. Батько з магурою розвели її до палса, щоб подати ти єна ній хрест. Ведучи привселюдно в церкву, бо коли свідки стівав "ісе жерувий", то відома, он мама заскавувати. Але дівчина не зробила цього, хоча пам'ятала, що щось кідирається до гора. У з того часу з нею робились дивні речі, вона не втомлювалася, ставала легка, як пір'я. Пам'ятала в себе хвіст.

У дусе зникалась. Одного дня її бачили, як вона летіла. І тому знов усе село думало, що вона відома все ж таки. І його Таган запропонував привитись чи є в неї хвіст. Усі жінки зібравсь, але хвоста так і не знайшли в неї. Умері втсе Парасю зійхула, бо їй сказали, що вона не відома, і вона

обійшли не боялась.

"По-модерному" — 1900 р. Черкіїв-оновідани

Про Карпа розповідає Максим, його дусід.
Знаемку Карпо хотів думи више мутити
і ходив за вишневим, бивал науки.
Але добри вишнев періхав з ма.

Жако Карпо одружився, то одримав у спа-
док 200 карбованців від своєї тінки. Замість
того, щоб купити собі валів і землю, він
проїдав гроші і пращив на різноманітні
дєлі, що думи не поурідкі, хотів тінки
по-модерному, як у Німеччині.

Зупинивши за 100 карбованців коня красивого,
породистого, він позичив гроші (50 карб.) у
попа і ками піс йому їх віддавати, коня
вкрали, а Карпо повернувся не з земл додо-
леу, ніким без грошей.

І виїхав в Карпи жити, по-свинячому,
а не по-модерному. І він знав піале цього
пілеов працювати, щоб сплатити борги,
які напозичав.

"Невідомий" — 1907 — етнод.

Про ув'язненого, що втечєс" свою смерть.
Згадує про те як він свої потрапив. Що
він робив до того. Процїлени чутими містом,
Пошуки ворога серед товни людей, які поспішно

хорять вимірами. Роздуми про красу світу:

"... Ніколи перше не думав, що світ такий гарний,
що шапоть неба, дерево, аніж, голос людини —
примосять глибоку радість і, як повітря, потрібні
людям."

Неосидели сновивав "Невідомий" серед людей
і вимірів, шукаючи свого ворога. Спелірихав
за мимі. Злетілими і хми поміди намінується
на гонци, холодні оці, мов шепіт.

І після цієї холодної ночі (вечора), коли всковили
продать з свого бороного дуб заспиритий і вселити
я гарячою рачою в серці. улюблені, Невідомий
спинився в півній нощі, поруч зі своєю смертю.

"З шибки" —

1. "Хмарі" — імпріонізіє Жюнобікського —

хмарі, в яких можна побачити душу поета.
Мов до білих мандрівників.

Душу поета він спізнає, бачить, знає, розуміє
її. Поет любить хмарі, але із задрісто спізнає за

2. "Утана": живе в білих пущах

"Душа моя втаманена — і навіть мій жаль,
що почував, налагує мимі усіх, заспиритий
на обличчі мимі..."

Жаль до неба, до хмарі, мимішають аніж,
проходять.

Жаль до землі. Бо ніяк що вкривають її, пересу-

Там до води - вона відбиває красу віни
лампі всі лодії світу, навіть корабельні
лена, творять своє.

Там до осінької рошки.

А він - поше надії завес керуваною хмарою
каді мною, і сонце не зрече ніки, душі
держано його душі потемніло, не що стало
воши, не забенесе знову.

3. Самоний - сів душі. Навколо моря, а
поет самоний. Незважаючи на те, що
"навколо моря" і кохав серце, поет захищався
самоний.

4. Сон - спало, що в грудях мене коловина
серця. Це половина привітно душа, шептала
"Шукай" і він шукав. Добрий пошук душі
полюбки серця, яку поет знайшов у душі.
Чи не спало іду оне?

"В дорозі" - спадання

Розповідь про Турма, мемуарного парубка,
в якому поєднувалося багато сил, доросло...
А як дорога, повна смерей, це його життя
відсторонено від ролки.

Волу 23, високий, стрункий, ділевий, благоді
оті. Він приїхав в чуже місто, сказав пофак,
йому сказати чекати листа, відвеш на
краї міста, пошеш на квартирі в хмарі.

Поки він чекав листа, познайомився з красою природи кавказою, з хазарікіною дехлою. Зненацька зрадила його своєю красою. Опирившись лист, він його непрочитавим поклав у кишеню, не розкривши навіть конверт.

Зустріч "побаривша Марію" та Жана, що йшли на дачі. Він переїздить до них дві години за їхнім місцем, але зупинився, бо йому працюють на горді, хоча ми моталимо з козудинів Жирма здогадатися, що Марія і Жан були "партиійними працівниками".

Жирмо після сварки з господарями відкрив листа, втративши поміжкою і сирого. Прочитавши він зрозумів, що має робити. Його запросили на чай з нірою Марією та Жаном, але він все не відкликався, бо доїждив до дорозу.

"Що записано в книгу життя" - червень 1910 ем.

Про родичку, в якій живе чоловік з дружиною, кума їхніх дівчат і стара каловікова мати. В якій втратив місце в хаті кума. На неї всі звертається, що вона не вмирає і займає місце, їсть хліб, якого й так кума.

Вона щодня не випишує і просить сина вивезти її в поле і кинути там. На вулиці земля. Вона перекопує сина, що гроба не буде. Таку зображені на смерть.

Син відвіз у гай стару і кинув там.

Жартував дорогою додому, що посилав стару. Владував цю похорон свого батька, а манір такий психологічно кинув вмирати. Був як сам не

свій. Нами вже підїжджав до хат, по
повернув коня. Я поставив кацаг у гай
по бабю.

"Сон" - Чернігів, правень 1911

Анжон і Марта - подружся. Анжон кот-
ної ночі багнеть оди і мой те крайній
сон, який розповідає друзині.

"Кожі не вилки" (1912)

Аркадій Петрович шукав дві аркален. Його
крийте Савка, найквіт (примаса). Однією з
Аркадія Петровича думав про те, що його по-
важають в селі "батьками за дитяка".
Тому що він підтримує сім'ю у дитині, що
землі має найкращі мери, які в селі обробляють.
Своєю в якого був хороший насприй.

Його жінка - Софія - Софія Петрівна,
Антоніа - його маючий син (має в селі з десяток
дівчат з сільськими дівчатками).
Міра - дочка, 25-літня вдова.

В кожного жінка сім'я в своїй собаці.
Аркадій Петрович має фокстер'єра Мимку.
Міра - пудель Мільтона, Антоніа - Хендзіна,
а Софія Петрівна - таясу.

Іван - брат жінки, єдиний адмірант у відставці.

Усі аркалені дорослі (сидіти за столом разом із
своїми собаками) розмовляють про суденки.
Тоді як садового приїздили мутські. Іван Арка-
дія Петровича прийшов їх. Відгарашишан (організація
мутських) повірили, що гражда. Вирішили,
що павські землі розділять між сім'ями за
два дні. Але і мислять і Аркадію Петровичу
зробити на щобулю і крокит, бо він був добрим
до сім'ї. Аркадій Петрович неохоче погоджується,
але він підтримував ідею, що земля, що вона
має належати мери, що її обробляють.
Жінка дала, що вона мисляла, щоб жінка на
павські суденкатора, бо як він буде дитині годувати.

Аркадій Петрович відчував образу. Але він був
"батьком" сім'ї і всім оамі його казивали
"маленьким", а вони так з ним великими.

Дивився у аго, поміч вийшов з веранди і
пішов у поле, де досидала жито. Дойшов
до луки, де паслись корови і лошама. Почу-
хав швидко улюбленого васки (лошати),
подумавши, що і це вкого відберуть.
Мислював він навкало, कैसे пророчаються.
Тяжкі думки навідували його голову. Як
він буде віддавати землю, буде одоритись чи
відрастать.

Камі повернувся до дому, тільки чекала вже на
танку. Просила, щоб він до удеркамора і хав,
козаків кимкав. Аркадій Петрович відмовився.

На другий день правлялась невола саваки-
він відкав дверима і кинув кашку з водою в
димаєвник з фокотом. Аркадій Петрович пішов
контраховати пакето. Зустрів кілька семен, які
також правили не волау.

Камі правили сого, Ліда побігала, що прийде-
ли козакі, губернатор правив. Аркадій Петрович
не хотів, щоб вони прикорали. Він був воуражений на
Антоніу, який їх прикидавав, ажно Аркадій Петрович
оуб гонівши віддати землю. Як вони їх прогна-
ти, але сім'я вившила його, що вони гоніли
і вони не винні, вони сталими і галери, що
прива їх приймати. Аркадій Петрович погодився.

Наступного ранку Аркадій Петрович видивуки
у вікно, побачив козаків у калюбових сорочках,
які змостили хокей. Він покликав савку, щоб
той приніс хаву. Камі савка приніс хаву
Аркадій Петрович пішов в ліжку. Насварив
савку що нікка зі аметакі в хаві знадто
молка. Машка спала в ногах на постелі.

В творі фігурує ще одна особа Мотри, також
аутист в савкі. Вона найбільшій шиме, по-
се Аркадій Петрович думав, що треба було ска-
зати їй, щоб не пам'ятала його улюблені
переказі і ками мислював житою. У камі вона
чорвала усім.